

Slovo k povzbuzení na neděli 5. prosince 2021, na 2. neděli adventní – C
Biblická čtení: Bar 5,1-9; Ž 126; Fpl 1,4-6.8-11; Lk 3,1-8

Milé sestry, milí bratři,

na druhou a třetí neděli adventní stojí před námi rok co rok postava svatého Jana Křtitele. Každoročně tak čteme o jeho vystoupení a působení v judské poušti, s různými akcenty podle jednotlivých sepsání evangelia, letos podle Lukáše. Jan, Předchůdce a Křtitel Páně, k nám uprostřed adventu promlouvá, abychom se i my znovu pokorně pokusili – s Boží pomocí – aspoň nějak otevřít kýženému novému Kristovu příchodu do našeho srdce a života, aby se i s námi aspoň něco trochu Božího stalo.

Advent má být o čtvřerém příchodu Božího Syna: O prvním v těle z Marie Panny; to je narození Páně, na jehož oslavu o vánocích se připravujeme. O druhém skrze víru, naději a lásku a skrze svaté svátosti do naší duše; to je Kristův tajemný příchod skrze křesťanství do života každého z nás. O třetím příchodu ve chvíli naší smrti, jíž se nikdo z nás nevyhne, a o čtvřtém ve slávě na konci světa, kdy očekáváme vzkříšení těla. Jak se zpívá v krásné starobylé adventní písničce: «Krista čtvero příští / Písmo svaté jistí: / nejprvnější v těle, / druhé v duši celé, / třetí při skonání, / čtvřté při vzkříšení».

Všechny čtyři Kristovy příchody jsou důležité, všechny čtyři se máme snažit v adventní době aspoň nějak prožívat. Máme se pokusit připravit na oslavu toho příchodu Krista, který už nastal, a připravovat se na ty jeho příchody, které teprve nastanou – ve smrti a na konci světa. A to tím, že Pán Ježíš má nově tajemně přijít do našeho srdce a života. Ke Kristovu «druhému příští», druhému příchodu, který je tak pro naši každodenní praxi nejdůležitější, směřují v podstatě všechny rozličné adventní výzvy, které v těchto dnech slyšíme.

Tento druhý příchod spočívá – zjednodušeně řečeno – ve znovu roznícení našeho vztahu s Bohem a s lidmi, znovu roznícení víry, naděje a lásky, znovu roznícení přátelství s Pánem Ježíšem a lidmi kolem nás.

Protože Kristovo přicházení k nám nemůže být docela jiné, než jaké bylo jeho přijítí do světa, zkusme se zeptat dnešního Božího slova («Krista čtvero příští / Písmo svaté jistí»), co pro příchod Božího Syna k nám můžeme ze své strany – s Boží pomocí – učinit.

První dnešní biblické čtení je z knihy proroka Barucha (či Báruka). Tato starozákonní deuterokanonická kniha je jednou z těch, jež nás přenášejí do doby babylónského vyhnanství, do doby jedné z nejtěžších v dějinách Izraele. Slyšíme jedno z řady prorockých zaslíbení požehnaného návratu vyhnanců domů do zaslíbené země a nápravy všeho zlého. Má utěšit zdeptané vyhnance, ujistit je, že Bůh na ně nezapomněl, že ví o jejich trápení, že je s nimi i v daleké Babylónii, že sám je chce napravit a jednou přivést zpět domů.

Následný žalm je pokornou modlitební odpovědí na Baruchovo zaslíbení: «Hospodine, změň náš osud, jako se mění údolí na jihu země».

Druhé čtení z Pavlova listu Filipským, je z jeho začátku, kdy apoštol ujišťuje filipské křesťany o své modlitbě. Už to má být pro ně povzbuzením, že na ně Pavel myslí, že se stále za ně modlí, že mají místo v jeho srdci. A výzvou a pozváním, že i oni se mají modlit.

Evangelijní úryvek svědčí o začátku vystoupení Jana Křtitele. «Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky!» volá v evangeliu Jan a parafrázuje proroka Izaiáše, výzvu velmi podobnou té Baruchově: «Každé údolí ať je zasypáno, každá hora a každý pahorek srovnán; kde je co křivého, ať je narovnáno, cesty hrbolaté ať se uhladí!»

A co nám tedy dnešní čtení, zvlášt' evangelijní, o Kristově příchodu k nám říkají?

První čtení nám opět připomíná pravdu, která je v nynější pro mnohé těžké a nejisté době pandemie často zmiňovaná. Že Bůh nám je v každém našem vyhnanství zvlášt' blízko, že nám chce dát naději nevzdat život, nevzdat naše vztahy, nevzdat vztah s Bohem ani s lidmi, nepolevit ve snaze o dobro, o víru, naději a lásku. Naděje, že to má smysl a je možné, je jednou z podob Kristova přicházení. Jen ji zachytit, pocítit a neminout, je naším krásným

úkolem. A v ideálním případě také předat dál, bratřím a sestrám kolem nás, rozdělit se o naději.

Žalm a druhé čtení nám znovu připomínají známou pravdu, že bez modlitby, která naší duši otevírá vnímání Boha a je způsobem komunikace s ním, jen těžko můžeme zakusit jakoukoli Boží blízkost, jen těžko můžeme postřehnout sílu Božího daru naděje. Proto je třeba se zkusit modlit, dát modlitbě čas. A to i tehdy, když se zdá, že Bůh je daleko, třeba v Jeruzalémě.

Evangelium. Vystoupení Jana Křtitele nás povzbuzuje, že právě advent je k touze po naději, k touze po zakoušení Boží blízkosti časem opravdu příhodným. Ale nejen to. Spolu s Baruchem nám ukazuje, že jednou z věcí, se kterou je třeba i ve vyhnanství či na poušti s Boží pomocí začít, je zasypávání údolí, snižování hor a narovnávaní cest. Krásná metafora snahy o narovnání vztahů – s Bohem i lidmi; naší snahy, která otevírá naše nitro příchodu Páně, která ho umožňuje, které už je nějakým příchodem Páně do našeho srdce a života. Zkusme tedy narovnat cesty k Bohu a sobě, které se zkrivily či dokonce zničily, zkusme překlenout tu či onu propast, pokusme se zbořit anebo aspoň snížit horu různých nedobrych nánosů, které jsme mezi sebe postavili. A tak dále.

Milé sestry, milí bratři, opravdu se pokusme si z podnětů dnešního Božího slova aspoň něco odnést jako inspiraci, co snad můžeme v těchto adventních dnech učinit pro Kristovo «příští» do života a i třeba svého okolí. Vzbudme v sobě touhu uvěřit naději, respektive raději přímo uvěřme Boží naději, že i ve vyhnanství má smysl dál žít, snažit se o dobro a pečovat o vztahy s Bohem a lidmi. Slyšme výzvu k modlitbě, která nás otevírá Bohu. A zkusme srovnat ve vztazích to, co z naší strany srovnatelné je.

A na závěr snad příměr poněkud nepoetický. Janova výzva, obraz narovnání cest, zasypávání údolí a snižování hor nám možná mohla evokovat stavbu třeba takové dálnice. Vždyť něco podobného, neobrazného se při takových stavbách děje. Ale takové trvají povětšinou dlouho. Buďme proto ve všech svých dobrých snahách trpěliví; viditelný výsledek nemusí přijít přeci hned. Zkoušejme vše – život, modlitbu i péči o vztahy – s Boží pomocí den co den znovu a znovu...